

עין משפט
ר מצוה

צג:

שתי מדות פרק עשירי מנחות

מסורת הש"ס

גו א מ"י פ"ג מהלכות
מפיקת הלכות י'
גו ב ג ד מ"י פ"ג מהלכות
גו ה מ"י פ"ג מהלכות
מפיקת הלכות י'
גו ו מ"י פ"ג מהלכות
מפיקת הלכות י'
גז א מ"י פ"ג מהלכות
מפיקת הלכות י'

רע כל רבא דלמחר רבא ברשא ינמות (ג. ד.) ונפ' הגשרפין (סנהדרין עה:)
א"ל רב יצחק בר אבדמיא אמיה הנה הנה אמיה זמה זמה ועוד אמר
היה זימור רבי דלאשכחן פ' מיה (שבת מ:). דלמחר רב יצחק בר אבדמיא
פעם אחת נכנסתי אמר רבי לביט המרחץ כו' והוא היה רבי של רב
דלמחר פ' הפסוקה (ביבי פ:). איכא תנא
דלמגיה לרב מדות אמיה לרב יצחק
בר אבדמיא רבי נלא למ'ד' כלומר ששנה
ל רב כמדות ור"ת מימיה ראייה מפרק
כל הכשר (חולין ק:). דרבו של רב היה
דלמחר איכא תנא דלמגיה לרב כהל
אמיה לרב יצחק בר אבדמיא ולי
אפשר לגרום שם דלמגיה רב דהוא
דקמהדר ליה אני כחל מניקה שנימי לו
ויש מפרשים דלו כמו ממנו דלאשכחן
במועד קטן (דף כה.) ואם היו רבים
לרבי (ו:):

א אמיה סמיכה סמיכה טוקני.
מימה אס כן יניעי
מנוקס מכל מוס ולמאן דליף מעולה
ראיה נמעט קומא נחמד מעיניו
דפטר ליה ממלייה ושאר כל הנהו
דפטורים התם ועוד למה לי בני ישראל
למעוטי נשים חיפוק לי מהכל:
י יליף מעויל ראייה. אע"ג דעולת
ראיה גופה מעולה נדבה
גמיה דכנסתין קוימאן לן (וחסות דף
מט:). דדבה גלמד דביקש אין חוחר
ומלמד בג"ש הני מילי איכא דליף הילא
מילתא גופה אכל הכא ילפינן עולת
חובה דפטורה סמיכה מעולה נדבה
והדר גמרינן קומא דלא: ידו יא
די אשתו. מנא דלמדי בני ישראל
למעוטי נשים מסמיכה לא נפקא אשתו
דהוה אמיה טמונן בקרבן בעלה
דכי בעלה דמיה ו' וא"ת ולמה לי קרא
למעוטי נשים מסמיכה חיפוק לי
דלמתי עשה שמונן גרמא אס תק
לסמיכה שמיטה דלורייתא דלמחר
פ' כל הפסולין (וחסות ג:). דלפילו
סמן כסוף הילנה תקף לעמוד השער
לרין לשוט ערין את התמיד מילתא
שלא יא דבר קודם לתמיד עוד מן
כשר לסמיכה ולשמיטה דריש בגמרא
דלמתי זינן ונחנס ואיסקס סמיכה
למקוטה דלמתי ושמט ומתן (י'
ב אילו לא כיפר וכיפר. פ"ק
דנחום (דף ו:). בני למדק
מהכל דלא מכפר אעשה דלמחר
הפרשה דקאמר מלי ללו כיפר עשה
דקודם הפרשה לא כיפר סמיכה דהוה
ליה עשה דלמחר הפרשה ואמר רבא
עשה דסמיכה קאמרת שאני הכא כיון
דל כמה דלא שחט צעמוד וסמוך
קלי אמת קא הו עשה ללמחר שמיטה
חשיב כעשה דלמחר שמיטה אמר ליה
רב הונא בר (רבי) יהודה לרבא
ואימא כיפר גברא אל כיפר קמי שמיא
דלמתי ווטמט בשמן אשתי על ק
הכחן כו' ותימה דלא מימיה מגרמיה
דמנופה דהכל דעל כרחין לא כיפר
קמי שמיא קאמר דלא שייך למימר
לא כיפר (י' עשה דמנופה היא
ללמחר ויקרא ועש לומר דק בריתא
מימיה גבי אשם מלועד בתורת
לא כיפר עשה דמנופה ממיס: ולא

דנין קרבן יחיד מיוחד מעולה ראיה דהו נמי קרבן יחיד: דנין (י' סמיכה
נקרבן יחיד דלמתי ביה סמיכה נפוסיה דלמתי וסמן (י' מפר הלול דבר על ציבור
דלמתי ביה סמיכה נפוסיה ומכבו וקני העדה (ויקרא ד:). לומר על עולה
חובה. כגון הלי דמילואים ועולה ראיה כמו עולה חובה היא: כל הני לה
י: (י' והקן כוליה ממד ידו ממעוטי: ושלוה על אדם כמותר: דגמרינן
קרבנין מה: ומפסח דלמתי (שמות יג) ואחטור
אזוהי כל קהל וגו': (י' סמיכה שירי מלוה.
שם לא עשה לא (מעבד): כאלו לא
כיפר. כאלו לא עשה מזוה מן המומחר
דלמתי (ויקרא ה) ומתן ונרלה ואפילו
הכי כיפר דפרה גרם הוא: ולא על
הולא. היינו דלמתי בית המועד:
הנביים. היינו גג א': דקאי להדי רישיה.
כשוה (ה) הלאש אימא לא נמעט: על
הגדוין. על ראש על הלחיים: מוס שמונן.
בין ידו לבין הלאש: כפי ידו. חסר:
אקפד. על שלא אמרה שמו ואקשי ליה
אי ס"ד וי' למה לו דכחך דחמט כשם
מקום בתורה ידו מלא לכבוד ידו ומשמע
נמי מרי: ידו (י' דלמתי קאמרי.
דלמתי מרי (ה) והלא לא אשכחן ידו מלא
דלמתי: סמיכה דכהנה קאמרי. דל
מקום שנאמר ידו משמע מרי: (ו) (פלי)
קאמר. במקום שמונן שמונן (י' כלומר
דלמחר שמונן ללמחר שמונן א' שמך
לסמיכה שמיטה דהי מתהדר שירי (ע"א)
מלי קאמר דלמתי (י' חסר) וקאמר
ככהנה שמונן שם שמונן והלא אין
סמיכה (ג) גמרא (א) יל': (י' מקום
שמונן. בצורה מקום הטענות דלמתי
סמיכה היו ישראל רשאין לכנס שם:

דנין קרבן יחיד מיוחד מעולה ראיה דהו נמי קרבן יחיד: דנין (י' סמיכה
נקרבן יחיד דלמתי ביה סמיכה נפוסיה דלמתי וסמן (י' מפר הלול דבר על ציבור
דלמתי ביה סמיכה נפוסיה ומכבו וקני העדה (ויקרא ד:). לומר על עולה
חובה. כגון הלי דמילואים ועולה ראיה כמו עולה חובה היא: כל הני לה
י: (י' והקן כוליה ממד ידו ממעוטי: ושלוה על אדם כמותר: דגמרינן
קרבנין מה: ומפסח דלמתי (שמות יג) ואחטור
אזוהי כל קהל וגו': (י' סמיכה שירי מלוה.
שם לא עשה לא (מעבד): כאלו לא
כיפר. כאלו לא עשה מזוה מן המומחר
דלמתי (ויקרא ה) ומתן ונרלה ואפילו
הכי כיפר דפרה גרם הוא: ולא על
הולא. היינו דלמתי בית המועד:
הנביים. היינו גג א': דקאי להדי רישיה.
כשוה (ה) הלאש אימא לא נמעט: על
הגדוין. על ראש על הלחיים: מוס שמונן.
בין ידו לבין הלאש: כפי ידו. חסר:
אקפד. על שלא אמרה שמו ואקשי ליה
אי ס"ד וי' למה לו דכחך דחמט כשם
מקום בתורה ידו מלא לכבוד ידו ומשמע
נמי מרי: ידו (י' דלמתי קאמרי.
דלמתי מרי (ה) והלא לא אשכחן ידו מלא
דלמתי: סמיכה דכהנה קאמרי. דל
מקום שנאמר ידו משמע מרי: (ו) (פלי)
קאמר. במקום שמונן שמונן (י' כלומר
דלמחר שמונן ללמחר שמונן א' שמך
לסמיכה שמיטה דהי מתהדר שירי (ע"א)
מלי קאמר דלמתי (י' חסר) וקאמר
ככהנה שמונן שם שמונן והלא אין
סמיכה (ג) גמרא (א) יל': (י' מקום
שמונן. בצורה מקום הטענות דלמתי
סמיכה היו ישראל רשאין לכנס שם:

רש"י בת"י

מעולה נדבה גמרה. דלא כחיי (סמיכה)
אלא בעולה (נדבה דלמתי) וכן ידו על
(בלש) העולה (י' וכל התחת יקרא והוא
בעולה נדבה דלמתי (י' חסר) כי יקריב מוס
משמע (אם ילנה) לקריב: ויעשה כמשפט.
בעולה חובה מביי ביהי כיום השמיני
והיה עולה חובה הימך דלמתי (י' חסר) על
כן כקר למתא וליל לעולה ממיתם ומביי
בסמיכה (ומי) ידו ולא די תביירו.
אע"ג דלמחר לעיל (י' קרבנין) ולא קרבן כתיבו
אלתרין ידו דלי לא כתיבו ידו היתא
הילא (ולמעט) כתיבו הילא (ולקרבנין) בלא
דיעה: שלוחו. של ישראל כמותו ילפינן
בסמיכה מושמטו לו קהל ענת ישראל (י' וי
כל הקהל שמונן מלא מתאן שילוחו על אדם
כמותו (י' שירי מלוה. שלא סמך: כללו לא
כפר. מן המומחר: ויפטר. כפרה כל
דכו דפרה גרם: הולא. תחת הגרון:
הנביים. גגו של כפרה: רלאש נחשין
טובא דה בעולה (י' ושמים (י' ומתאן (י' כתיבו
לאש. (י' שירי מלוה. ראש כגדו ראשו:
הגדוין. (י' שירי מלוה. מרי: דלמתי רבי:
מעלים. אס חסר מעולה על ידו ומתן:
שלא יא דבר סוף. בני פרו של אהרן נביס'
וימא (י:). ידו. בלא יוד: אשתי רבא קיש'
דלא אמרה שמיטה: ואושר ליה. אהי
נביס': אי ס"ד. ידו משמע מרי: למה לי
למכסר ידו. כלל המורה: אקשי ליה ערבים
וארבע. אמרו אל כתיבו ידו: כפר דנת
דעיסה א"ל. אן בסמיכה ילפינן כגנין אן
דמה דשעיר המשתלה (י' כתיבו ידו ומתיב שתי
אף כל מקום (דלמתי) ידו בסמיכה שתי
היון: מלי קאמר. דלמתי מיך לסמיכה
שמיטה ולא ידענא דלמתי דלמתי שמונן
לפי שמוך לסמיכה שמיטה דלמתי (י' ומתן
(ואהרן) ומתן ליה ושמיט: **ב** רבי' אשתי
מניף ללל החוכמים. (שלח) להגדו קרבן
שכל הקרבנות מניאין כמותות דלמתי
פ' הנחמות וינסכים (י' (ואחזר) מניף על יד
כולם דמפרש נגמי: בקרבנות. מהו וזמן
על שלמים: וקרבנות הלכו. ככשי עלתה:

גליון הש"ס

ג' ידו ירא די שיתוי פי
ינמות ק' ע"ב סוף ד"ה
ויקרא

מוסף רש"י

יקרא את העולה. שולח יוס
שניו של מילואים שתינו סכום
על אהרן ויהי ליה קח על עגל
כן כקר למתא ויליל לעולה
תמימים (ויקרא י) ויעשה
כמשפט. מה משפט האומר
בעלת חובה על כקר כמשפט
המפיקים בעלת נדבה כקריב
קאמר. של משפט שילה
יפיקים שם ואחרי ויבא ידו
לחטוב דלמתי חסר (י'
יקרא חסר משמע לכפילה
יקרא ויניח חסר יתן ידו
ולחא חסר משפט כדלמתי
בעלת חובה ללמחר חסר משפט
סמיכה ושאר סמיכה נדבה
יפיק: ב' שירי מצוה. ליתא
שלא חסר לחטוב חובה ולא
סוף ככריו לא כיפר. מן
המיוחד ויפטר. דלמתי
נחום (דף ו:). כפר לנכח
דעיקר כפרה גרם אלא כל כיפר
מזו (לחיים) ומקום הנהיגו
מן המומחר: וימא י:.

רבינו גרשום

מעולה ראיה נמי היינו חובה:
ושולחו של אדם כמותו
דכתיבו ורשתי אהרן וגו' שירי
מצוה. ולא עשה מעלה עליו
כאלו לא כיפר ויפטר. דהא
עקר כפרה גרם כתיבו ולא על
הוא. היינו הגדוין: דקאי
לרבי ראשי אהרן לא לעולת
הגדוין. של ראש: מילת
לכין ידו לרבי הראש: חסר
ידו. חסר אקשי לי כי אכא
כתיבו ידו לחטוב ידו משמע נמי
שירי. ידו דלמתי קאמר דלא
צריך לכנסת ידו אלא ידו:
במקום שמונן שמונן
דבערה שמונן כו' הכי
רש"י.

דנין קרבן יחיד מיוחד מעולה ראיה דהו נמי קרבן יחיד: דנין (י' סמיכה
נקרבן יחיד דלמתי ביה סמיכה נפוסיה דלמתי וסמן (י' מפר הלול דבר על ציבור
דלמתי ביה סמיכה נפוסיה ומכבו וקני העדה (ויקרא ד:). לומר על עולה
חובה. כגון הלי דמילואים ועולה ראיה כמו עולה חובה היא: כל הני לה
י: (י' והקן כוליה ממד ידו ממעוטי: ושלוה על אדם כמותר: דגמרינן
קרבנין מה: ומפסח דלמתי (שמות יג) ואחטור
אזוהי כל קהל וגו': (י' סמיכה שירי מלוה.
שם לא עשה לא (מעבד): כאלו לא
כיפר. כאלו לא עשה מזוה מן המומחר
דלמתי (ויקרא ה) ומתן ונרלה ואפילו
הכי כיפר דפרה גרם הוא: ולא על
הולא. היינו דלמתי בית המועד:
הנביים. היינו גג א': דקאי להדי רישיה.
כשוה (ה) הלאש אימא לא נמעט: על
הגדוין. על ראש על הלחיים: מוס שמונן.
בין ידו לבין הלאש: כפי ידו. חסר:
אקפד. על שלא אמרה שמו ואקשי ליה
אי ס"ד וי' למה לו דכחך דחמט כשם
מקום בתורה ידו מלא לכבוד ידו ומשמע
נמי מרי: ידו (י' דלמתי קאמרי.
דלמתי מרי (ה) והלא לא אשכחן ידו מלא
דלמתי: סמיכה דכהנה קאמרי. דל
מקום שנאמר ידו משמע מרי: (ו) (פלי)
קאמר. במקום שמונן שמונן (י' כלומר
דלמחר שמונן ללמחר שמונן א' שמך
לסמיכה שמיטה דהי מתהדר שירי (ע"א)
מלי קאמר דלמתי (י' חסר) וקאמר
ככהנה שמונן שם שמונן והלא אין
סמיכה (ג) גמרא (א) יל': (י' מקום
שמונן. בצורה מקום הטענות דלמתי
סמיכה היו ישראל רשאין לכנס שם:

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

ידו על הצואר. לגד הגרון מקום הסומנין שם קרוי נולך דמנן כפרק קמא דחולין (דף יט:)

